

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

ВСТУП ДО ПЕРШОГО ПОСЛАННЯ ПЕТРА

Після того, як Ісус вознісся на небо, Петро став головним опікуном Божої пастви. Перше покоління християн було щасливе в Ісусі та вірило, що їхнє щастя триватиме вічно. Та скоро вони зазнали атак Єврейської влади та Римського уряду. Через переслідування вони розпоршилися по Понту, Галатії, Каппадокії, Азії й Віфінії, стали приходьками і місіонерами хоча і не хотіли цього. В цьому листі Петро не жаліє їх і не співчуває. Він нагадує їм, що їхня справжня домівка – небеса, а не світ. Він підбадьорює їх перемогти несприятливі обставини та бути прикладом для невірних, бути готовими проповідувати Євангелію у всякий час з чітким особистим свідченням про Божу благодать. Деякі практичні вчення повторюються протягом цього листа: тіштеся в стражданнях (1:6, 2:19, 3:14, 4:13–16); коріться володарям (2:13–14, 2:18, 3:1, 5:5), пильнуйте себе (1:13, 4:7, 5:8). Сьогодні багато людей вважають, що потрібно боротися за свої права, боротися з несправедливістю та протистояти владі. Петро нічого такого не говорить. Швидше, він вчить нас наслідувати Христа, Який піддався незаслуженим стражданням з мужністю та вірою (2:23). Петро вчить нас поводитися добре серед невірних, щоб вони, хоча переслідують нас, бачили наші добрі діла і, врешті-решт, визнали, що ми належимо Богові (2:12).

